

Hồi 24

Bàn Long Giáp

Vân Nhạc Diệt Kẻ Thù

Vân Nhạc quay đầu lại nhìn người vừa lên tiếng, thì ra đó là một thiếu nữ áo trắng, xinh đẹp như tiên nữ. Chàng thấy thiếu nữ đó cau mày lại hỏi thiếu niên:

- Người này với anh có thù hằn gì không? Sao anh lại giở chưởng pháp Lôi Đỉnh ấy ra? Hồi nãy em thấy anh giở thủ đoạn, ai thấy cũng ghét, để em đi báo cho cha anh hay.

Thiếu niên nọ cười gằn hai tiếng và đáp:

- Em Liễu, em không biết...

Thiếu nữ áo trắng liền đỡ lời:

- Anh đừng nói nữa, em đã nghe rõ cả rồi.

Hàm Anh bước tới một bước vừa cười vừa nói:

- Liễu hiền muội, chúng ta không gặp nhau có một năm trời mà cô đã xinh đẹp hơn trước nhiều.

Thiếu nữ áo trắng cười nhạt một tiếng và đáp:

- Sao không thấy Ngọc đại ca tới? Ba tháng trước em đã nhờ anh đưa tin hộ, chắc anh không chịu nói lại cho anh ấy hay phải không?

Hàm Anh ngần người ra chưa kịp trả lời, Sùng Thịnh đã trả lời hộ:

- Lưu thiếu hiệp đã tới đây từ ba tháng trước rồi, cô nương không gặp mặt thiếu hiệp hay sao?

Hàm Anh vội cướp lời nói:

- Ba tháng trước đây, Ngọc hiền đệ định đến đây nhưng lâm thời, y có việc phải đi Phúc Kiến, cũng sắp đến lên đây.

Thiếu nữ áo trắng cúi đầu, thở dài một tiếng rồi đáp:

- Em tưởng Ngọc đại ca quên em, ngờ đâu anh ấy đã đi Phúc Kiến.

Vân Nhạc đứng cạnh đó, nghe thiếu nữ áo trắng nói đến Ngọc đại ca là thiếu niên lông mày rậm kia lại tỏ vẻ ghen tuông. Tuy chàng chưa biết rõ nguyên nhân ra sao, nhưng cũng đoán ra một phần nào.

Trong lúc chàng định ra tay bắt lấy cổ tay thiếu niên nọ, bỗng thấy ánh sáng hạt châu trong phòng tắt và thân mình xoay như chong chóng, rồi chỉ trong nháy mắt, chàng đã cảm thấy rơi xuống một nơi âm u. Lúc này mới hết thấy chóng mặt, chàng định thân, ngược mắt nhìn xung quanh, mới hay cảnh vật đã thay đổi hẳn. Chàng cảm thấy mình đang bị giam giữ trong một thạch thất kín mít, âm u và khó thở vô cùng.

Chàng chán nản ngồi phịch xuống đất, lưng tựa vào vách đá, tỏ vẻ hối hận và tức giận khôn tả.

Chàng sực nghĩ tới lúc gặp Hàm Anh với Sủng Thịnh.. Chàng cũng biết sở dĩ Hàm Anh với thiếu niên lông mày rậm đối xử với chàng như vậy, phần vì ghen, giận, phần vì tức chàng đã không nể mặt mà ra tay hạ Sủng Thịnh hai lần. Chàng cũng tự nhận do mình gây nên họa.

Trong phòng, không khí rất ít, khiến chàng khó thở và bực bội vô cùng.

Một lát sau Vân Nhạc vận Di Lạc Thần Công thức thứ mười bốn ra định phá hủy thạch thất và dù có cùng bị tiêu diệt theo cũng cam tâm.

Lúc ấy đột nhiên chàng nghe một tiếng thở dài vọng tới tuy nhỏ như tiếng muỗi, nhưng chàng nghe rõ mồn một. Chàng còn đang ngỡ ngác, bỗng thấy thiếu nữ áo trắng vừa rồi đã hiện ra trước mặt, trong tay nàng cầm một hạt châu to bằng trái nhãn, và đang đưa mắt nhìn xung quanh. Thạch thất đó vẫn kín mít, không có đường nào để ra vào. Thiếu nữ tỏ vẻ thương tiếc và nói:

- Có phải ngài vừa định dùng chưởng lực phá tan thạch thất này không? Tôi dám chắc không những ngài phá không nổi, mà dù người có võ công cao nhưt thiên hạ cũng không sao phá được.

Vân Nhạc ngạc nhiên:

- Cô nương nói như vậy là có ý nghĩa gì?

Thiếu nữ áo trắng lại u oán thở dài một tiếng và trả lời:

- Chẳng lẽ ngài không biết hay sao? Động phủ này do Gia Cát Võ Hầu đời Tam Quốc xây dựng theo đúng Bát Quái Trận Đồ ảo diệu khôn lường, khó vào và cũng khó ra. Nơi đây là tàn quân động mà Khổng Minh dùng để dự trữ lương thực. Nghe đồn Kiếm Nam Sơn cốc

có tất cả chín động phủ, mỗi động phủ có một trận thức khác nhau. Mấy ngàn năm nay, người ta chỉ kiếm ra có hai động phủ một là hang động này, còn một ở trong Bàn Long Giáp tại Thủy Vân Lăng.

Vân Nhạc nghe nàng nói tới đó, liền ngắt lời, hỏi:

- Động phủ trong Bàn Long Giáp cũng có người ở sao cô nương?

Thiếu nữ áo trắng khẽ gật đầu và đáp:

- Không những có người ở, mà động chủ nơi đó lại kẻ thù không đội trời chung của động chủ nơi đây. Chủ nhân Bàn Long Giáp động phủ, gầy gò như gậy trúc, đầu sói, mắt xanh, trông rất hung ác, nhưng tánh tình hiền lành vô cùng...

Vân Nhạc không dè tình cờ lại được thiếu nữ áo trắng cho biết về người mà mình tìm kiếm hơn tháng nay. Chàng đang định lên tiếng hỏi nàng kia coi Bàn Long Giáp ở đâu? Nhưng thiếu nữ áo trắng đã nói tiếp:

- Cạn Đăng Huy với Mục Vân có thù với nhau, nên bọn họ hiểu lầm ngài là người của đối phương sai tới, mới bắt ngài giam giữ nơi đây.

Vân Nhạc hớn hở vô cùng, quên cả sự phiền não, liền lớn tiếng hỏi:

- Lời của cô nương khiến tại hạ thắc mắc vô cùng, chẳng hay Cạn Đăng Huy là ai? Mục Vân lại là ai? Sao hai người đó lại có thù hằn với nhau?

Thiếu nữ vừa cười vừa đáp:

- Sao ngài dốt thế? Cạn Đăng Huy tức là chủ nhân động phủ này, còn Mục Vân là chủ động Bàn Long Giáp.

- Thưa cô nương, có phải thiếu niên lông mày rậm hồi nãy là Cạn Đăng Huy không?

Thiếu nữ lắc đầu đáp:

- Không phải, y là con động chủ, còn việc kết thù kết oán của hai bên thì đã gây nên từ mười mấy năm trước. Hà! Hà, thật ra, có chuyện gì quan trọng đâu, mà hai bên lại thù nhau đến thế. Tôi rất thông cảm ông Mục Vân. Ông ta đã dụng tâm nhân hậu nghĩa thành mà không được. Cạn động chủ hiểu biết. Xem tình hình thì động chủ muốn giết Mục Vân cho hả dạ.

Vân Nhạc vẫn chưa hiểu rõ lời nói của thiếu nữ nọ, bèn tiếp tục hỏi:

- Thưa cô nương, chẳng hay hai bên vì chuyện gì mà kết thù kết oán với nhau như vậy?

Thiếu nữ nọ hai mắt rất trong, ngắm nhìn Vân Nhạc, hình như nàng thấy Vân Nhạc muốn biết rõ câu chuyện đó mà lấy làm ngạc nhiên, rồi vừa cười vừa đáp:

- Tôi chỉ biết những cái mà Cạn Đăng Huy kể cho tôi nghe thôi. Ông ta nói, mười mấy năm về trước có một quái kiệt xuất hiện trong võ lâm, quái kiệt đó là người rất chánh trực coi những kẻ ác như là kẻ thù của mình vậy. Võ công của ông ta lại cao siêu đến mức không sao tưởng tượng được...

Nói tới đây, nàng ngẩn người ra ngẫm nghĩ, tỏ vẻ hâm mộ quái kiệt đó vô cùng, chỉ trong giây phút nàng đã ngạc nhiên và hỏi lại Vân Nhạc:

- Hình như ngài không có vẻ nóng lòng ra khỏi động phủ này chớ?

Vân Nhạc lại ngẩn ngơ và vội đáp:

- Lẽ dĩ nhiên, tại hạ nóng lòng muốn ra khỏi đây, nhưng vì muốn nghe nốt câu chuyện kết thù kết oán giữa hai động chủ mà cô nương vừa kể. Chẳng hay vị võ lâm quái kiệt ấy là ai thế, hử cô nương?

Thiếu nữ đáp:

- Truy Hồn Phán Tạ Văn.

Vân Nhạc nghe nói đến tên cha mình, hai mắt bỗng tối sầm lại, đầu óc choáng váng, tựa như bị sấm sét.

Thiếu nữ nọ thấy Vân Nhạc bỗng nhiên biến sắc, vội hỏi:

- Ngài làm sao thế?

Vân Nhạc cố định thần lại, rồi vừa cười vừa đáp:

- Không có gì cả, xin cô nương cứ kể tiếp.

Thiếu nữ nghĩ ngợi giây lát rồi nói:

- Tạ Văn là đại sư ca của Mục Vân và Bành Hạo. Sau khi sư phụ khuất núi, ba người liền hạ sơn hành hiệp trên giang hồ, mỗi người một nơi. Tạ Văn đi riêng một mình, chuyên trừng trị và giết những bọn gian tà trong võ lâm, vì vậy các giới hắc đạo, hễ nghe tới tên ông ta là khiếp đảm.

Cũng vì thế, ông ta kết thù kết oán với nhiều người. Còn Mục Vân và Bành Hạo thì ẩn núp trong lục lâm, chuyên môn cướp lại của những bọn đạo tặc khác, hay ngồi một chỗ mà chia tang vật với bọn trộm cướp... Tạ Văn hay tin đó, cả giận liền kiếm tới tận nhà hai người, điếm mỗi người bảy yếu huyết, phế trừ một nửa võ công. Ông ta còn thương tình là hai người

là sư đệ, mới tha chết cho, chỉ bắt hai người sám hối và phải ẩn núp một nơi hẻo lánh để tu tâm sửa tánh. Bành Hạo hận Tạ Văn vô cùng, về sau không hiểu Mục Vân và Bành Hạo làm cách nào mà khôi phục được võ công rồi lập tâm báo thù. Họ nghe nói Tạ Văn kết thù kết oán với rất nhiều người, thuộc cả hai phái chính tà nên ai cũng muốn diệt trừ cho kỳ được Tạ Văn. Bành Hạo và Mục Vân mới đi dụ thuyết, bí mật tổ chức ám sát Tạ Văn. Chúng sợ bị tiết lộ, nên người nào tham dự buổi họp cũng phải cài trang bịt mặt. Vì vậy dù có đi cạnh nhau, cũng không ai biết ai cả. Sau đó, chúng chia nhau theo dõi đến động Đình Hồ thì mới vây đánh được Tạ Văn.

Nói đến đó, thiếu nữ cười khi một tiếng rồi đáp:

- Đáng lẽ phen đó cha con Tạ Văn đã bị họ giết. Vì nhưng người dự cuộc đánh lên đó, đều là những cao thủ số một, số hai trong võ lâm, nhưng sự đời có nhiều bất ngờ ta không sao tưởng tượng được. Từ khi Mục Vân ẩn núp trong một thung lũng bí mật để tu tâm cải tính ông ta đã biết hồi lỗi và cũng biết không sao khuyên được Bành Hạo đừng trả thù đại sư ca, nên ông ta giả bộ tán thành cuộc âm mưu đánh lên đó và hợp tác cùng Bành Hạo nhưng thực ra, ông ta ngầm ngầm giúp Tạ Văn thoát hiểm. Suốt dọc đường theo dõi Tạ Văn, Mục Vân đã ngầm ngầm giết rất nhiều phi đồ. Khi đuổi Tạ Văn tới động Đình Hồ, Mục Vân có ý mở một lỗ hổng để cha con Tạ Văn thoát, hai bộ xương già, trẻ ở trên núi Võ Công là do Mục Vân sắp đặt. Đáng lẽ việc này không ai hay biết, vì cách sắp xếp của Mục Vân quá khéo léo. Không ngờ ba năm trước đây, có một lần Mục Vân với Bành Hạo, ngồi nhậu nhẹt với nhau, vì quá chén, hai người đã cãi lộn, rồi Mục Vân đã lỡ lời tiết lộ bí mật đó. Bành Hạo bị Mục Vân dùng chưởng đả thương rất nặng, lúc ấy Cận Đẳng Huy cũng có mặt tại đó, liền lên tiếng trách Mục Vân là kẻ vong nghĩa bán bạn, nên y cũng bị Mục Vân đánh một chưởng, gãy luôn bảy xương sườn, vì thế hai bên mới kết thù kết oán. Đây, những chuyện tôi biết, đều kể hết cho ngài rõ rồi, vậy ngài đã hài lòng chưa?

Vân Nhạc nghe thiếu nữ kể chuyện mà đứng đờ người như ngậy như ngắt. Chàng không ngờ mình được thoát chết là nhờ Mục Vân. Chàng như vừa trải qua một cơn mộng, liền vái chào cảm tạ và nói:

- Cảm ơn cô nương đã cho tại hạ biết chuyện đó, vì Tạ Văn tức là cha của tại hạ. Bây giờ xin cô nương cho tại hạ hay Bàn Long Giáp ở đâu, thì tại hạ không bao giờ quên đại ơn này.

Thiếu nữ kể xong, hai má đỏ bừng, đang khẽ thở, bỗng nghe chàng nhận là con của Tạ Văn, liền trợn trừng đôi mắt lên nhìn và hỏi:

- Thế ra... ngài là...

Nói tới đó, nàng bỗng biến vẻ mặt vui tươi thành u oán và nói:

- Tôi cũng không biết Bàn Long Giáp ở đâu, nhưng Ngọc đại ca của tôi biết rõ, tiếc thay anh ta đã bị Cạn Văn Long giết hại rồi.

Nước mắt nàng rơi lã chã. Vân Nhạc ngạc nhiên hỏi:

- Vừa rồi Hàm Anh chả nói Ngọc đại ca của cô nương có việc đi Phúc Kiến là gì? Còn Cạn Văn Long là ai thế?

Thiếu nữ cúi đầu, trông rất đáng thương, nức nở tiếp:

- Sao ngài lại tin lời của Hàm Anh? Chính lời của Sủng Thịnh mới thành thật. Ngọc đại ca của tôi là người rất trọng chữ tín, anh rất thương tôi, anh bảo tới thì thế nào cũng tới, chớ không đi nơi khác đâu. Tôi biết, anh tôi đã bị Văn long giết hại rồi. Thế ra ngài không nhớ ai là Văn Long hay sao?

Nói xong, nàng không sao nhìn được, nước mắt tuôn ra như mưa. Vẻ ngây thơ và lòng chân thành của nàng, khiến ai mới trông thấy cũng động lòng thương. Vân Nhạc lúc này mới hay, đó là một tấm bi kịch do sự tranh giành tình yêu mà nên. Và chàng cũng biết rõ Cạn Văn Long là ai rồi nên thở dài một tiếng đáp:

- Cô nương hà tất phải đau lòng? Biết đâu Ngọc đại ca của cô nương chẳng bị Văn Long dụ mà giam giữ trong một thạch thất như tại hạ...

Chàng chưa dứt lời, thiếu nữ đã kinh hãi và mừng rỡ, khẽ nói:

- Ừ nhỉ, tại sao tôi lại không nghĩ ra? Chẳng hay ngài có thể giúp tôi cứu Ngọc đại ca ra không? Được vậy, thế nào tôi cũng bảo Ngọc đại ca dẫn ngài đi Bàn Long Giáp.

Vân Nhạc hỏi:

- Bọn Hàm Anh hãy còn trong động phủ này chớ? Cô nương làm ơn chỉ cho tại hạ ra khỏi thạch thất này, tại hạ sẽ có cách ngăn cản chúng, lúc ấy cô nương được yên trí mà đi giải cứu Ngọc đại ca.

Thiếu nữ khúc khích cười và đáp:

- Bọn chúng đã theo Cạn Đằng Huy đi Bàn Long Giáp hết rồi. Bây giờ chỉ mong ngài cản trở hộ các thủ hạ của Đằng Huy thôi, để tôi được yên tâm đi cứu Ngọc đại ca. Còn động phủ này là theo Thiên Tiên Chính Phán bát trận đó mà xây dựng, nên tuy biến ảo khôn lường, nhưng đó chỉ là để che mắt người đời thôi, nếu ta nhớ kỹ phương vị cửa sống, đi sang trái ba bước lại đi sang phải ba bước, thì sẽ không bị cản trở gì cả. Bây giờ ngài hãy theo tôi đi thử vài bước xem.

Nói xong, nàng dặt tay Vân Nhạc đi thẳng vào phía vách đá. Vân Nhạc đang kinh ngạc, thì bỗng thấy trước mặt đã sáng tỏ và mình đã ra khỏi thạch thất. Đồng thời chàng thấy thạch thất cạnh đó chính là nơi chàng đã nói chuyện với Hàm Anh. Lúc này chàng mới khen ngợi thâm sự sắp xếp của Khổng Minh, quả thật là huyền ảo vô cùng. Chàng đang nghĩ, bỗng thấy thiếu nữ xuyên qua thạch thất bèn vội rảo bước theo sau. Sau chàng lại thấy thiếu nữ đi xuyên vào những con đường chằng chịt như mạng nhện, thân pháp của nàng lạnh lẽo vô cùng. Vân Nhạc theo sau nàng, chỉ cách nhau chừng một thước, vì chàng sợ nàng bị những bộ hạ của Đổng Huy đánh lên. Đi được vài mươi trượng, bỗng có một đại hán mặc áo gấm, tay cầm đao, xông ra hỏi:

- Liễu cô nương đi đâu thế?

Y hỏi xong, bỗng thấy Vân Nhạc là người lạ mặt, liền ngăn người ra nhìn. Tiếp theo đó có một đại hán nữa cũng xông ra ngơ ngác nhìn Vân Nhạc. Thiếu nữ tỏ vẻ hờn giận đáp:

- Cô nương định vào trong thạch thất, về hướng khám để thăm Ngọc đại ca, các người hãy tránh ra hai bên.

Hai đại hán giật mình kinh hãi, ngơ ngác nhìn nhau, vì chúng không hiểu tại sao Liễu cô nương lại biết rõ như vậy, nên nhứt thời chúng không biết xử trí ra sao cho phải?

Một người trong bọn buông xuôi tay xuống, cười nhỉnh và nói:

- Không phải tiểu nhân dám táo gan ngăn cản cô nương đâu, nhưng chúng tôi đã thừa lệnh của động chủ, cấm bất cứ ai vào trong đó cả.

Y vừa nói xong, bỗng nghe "Bốp" một cái, thì ra y đã bị cô nương nọ đánh cho một cái tát. Thiếu nữ vừa đánh vừa quát lớn:

- Nói bậy! Ngươi có thể cản ai, chớ không có thể cản được ta.

Nói xong, nàng gạt hai tên đại hán ra hai bên, rồi tiến thẳng vào trong. Vân Nhạc thấy thiếu nữ ra tay nhanh tuyệt luân, với đôi mắt sắc của chàng, mà không theo dõi thì cũng không biết nàng ra tay như thế nào, nên chàng kính phục nàng vô cùng.

Lúc ấy một đại hán khác cầm đao đuổi theo thiếu nữ áo trắng và quát gọi:

- Nếu cô nương không ngừng bước, tiểu nhân đành thất lễ với cô nương.

Đại hán bị tát tai, giận dữ trừng mắt nhìn Vân Nhạc, hình như y muốn mượn Vân Nhạc để trả thù cái tát tai khi nãy.

Vân Nhạc mỉm cười và nhanh nhẹn tiến lên, đại hán vội giơ con dao lên chém. Ngờ đâu dao vừa giơ lên, y đã bị Vân Nhạc điểm trúng yếu huyệt ở ngang hông, y chỉ kêu được một tiếng là ngã ra đất liền.

Một đại hán nữa nghe tiếng kêu, vừa quay đầu lại, đã bị Vân Nhạc điểm trúng yếu huyệt, chưa kịp kêu la cũng đã ngã lăn ra đất.

Thiếu nữ áo trắng nghe hai tiếng ngã của hai đại hán, liền quay đầu lại nhìn Vân Nhạc vừa cười vừa nói:

- Hàm Anh nói không sai chút nào, võ công của ngài quả thật trác tuyệt phi phàm. Từ đây vào tới bên trong, còn độ mười sáu tên hảo hán nữa. Trong đời tôi, sợ nhất là ra tay giết người, vậy phiền ngài làm ơn đối phó hộ tôi nhé?

Vân Nhạc mỉm cười đáp:

- Cô nương cứ việc dẫn đường đi trước, nếu có ai ngăn cản, đã có tại hạ ra tay...

Chàng vừa nói tới đó đã nghe có tiếng cười nhạt ở phía trước vọng lại, tiếp theo đó có người lên tiếng nói:

- Tâm địa Liễu cô nương khá ác độc, bây giờ cô lại đưa người ngoài đến để đối phó với bọn lão nữa chẳng?

Tiếng nói đó vừa dứt, đột nhiên có sáu người ở các hẻm bên cạnh xông ra.

Người đi đầu mặt đỏ như son, râu cũng đỏ và rất dài, hai mắt lóng lánh như hai bóng đèn, từ từ đi tới. Thiếu nữ áo trắng vẫn khúc khích cười và đáp:

- Chu thúc thúc, tại sao lại trách cháu như vậy? Chú vẫn bảo là rất thương cháu, tại sao Ngọc đại ca bị giam giữ ngót ba tháng nay mà chú không cho cháu hay biết gì cả.

Ông già nọ ngẩn người ra giây lát, thở dài một tiếng rồi mới đáp:

- Không phải lão muốn giấu cô nương đâu nhưng dụng ý của thiếu động chủ ra sao, chắc cô nương còn biết rõ hơn lão. Nếu lão cho cô nương hay tin, chưa biết chừng Thôi Thế Ngọc đã bị giết từ lâu rồi. Ba tháng nay, lúc nào lão cũng hết sức bảo vệ cho Thôi Thế Ngọc.

Nói đến đó, ông ta ho hai tiếng và vừa cười vừa tiếp:

- Nếu tin này cô nương đã hay biết, lão cũng không giám giấu nữa. Cô nương muốn gặp Thôi thiếu hiệp cũng được, còn việc buông tha Thôi thiếu hiệp thì hãy chờ động chủ trở về, lão sẽ nói giúp cho. Liễu cô nương cứ tự tiện vào thăm Thôi thiếu hiệp đi.

Nói xong, ông già có ý muốn ngăn trở Vân Nhạc lại không cho chàng đi theo vào bên trong.

Hồi nãy Vân Nhạc đã giàu kinh nghiệm giang hồ lắm rồi, chàng biết những người trong võ lâm, đa số chỉ biết có lợi hại, chứ không gì tình cảm. Chàng nghe ông già nọ ho chắc là ra hiệu chi đó và sẵn ý định hãm hại thiếu nữ áo trắng, nên chàng định khuyên thiếu nữ áo trắng kia đề phòng, thì cô ta đã vừa cười vừa nói:

- Như vậy cháu xin phép đi vào bên trong ngay.

Vân Nhạc liền lớn tiếng gọi:

- Hãy khoan đã cô nương, chẳng lẽ cô nương không sợ họ lừa dối hay sao! Biết đâu họ dùng Ngọc đại ca làm mồi nhử cô nương,

Thiếu nữ áo trắng nghe nói ngăn người ra và nghĩ thầm: "Người này nói có lý, võ công của Ngọc đại ca rất cao siêu, không kém gì Cạn Văn Long, nếu không bị chúng đánh lừa hay dụ dỗ thì làm sao mà bắt được dễ dàng như vậy được."

Nàng nghĩ vậy, rồi ngưng bước ngay. Ông già nọ biến sắc nhún chân một cái nhảy lướt qua thiếu nữ, tới bên cạnh Vân Nhạc lớn tiếng quát hỏi:

- Người là ai? Có biết tự tiện vào trong động phủ này là sẽ bị tội chết hay không? Nay người lại đạo điều để cho Liễu cô nương nghi kỵ nữa, khôn hồn thì nộp mạng ngay cho ta.

Nói xong y giơ tay phải nhắm ngực Vân Nhạc chém xuống một cái mạnh mẽ vô cùng.

Vân Nhạc vội né sang bên, thân mình đã dính vào vách đá để tránh thế công đó rồi giơ năm ngón tay trái, chộp luôn cánh tay phải của ông già liền.

Ông già nọ thấy thân pháp của chàng thần tốc, ra tay kia nhanh vô cùng, giật mình kinh hãi. Y cũng là một cao thủ, võ công siêu tuyệt lại ứng biến nhanh nhẹn nên vội hạ thấp mình xuống tránh né và thuận tay định chộp luôn cánh tay của đối thủ.

Ngờ đâu Vân Nhạc lại sử dụng Hiên Viên Thập Bát Giải, một tuyệt học từ ngàn xưa truyền lại, trong đời này ít có người hóa giải nổi, nên ông già vừa xoay trái tay định bắt tay chàng thì thấy năm ngón tay của Vân Nhạc hóa thành vô số ngón tay không biết tay nào tay thực, tay nào hư, nên y mới bắt hụt và ngạc nhiên vô cùng. Thì lúc ấy năm ngón tay của Vân Nhạc đã chộp trúng huyết Cự Toàn trên cánh tay phải của y rồi. Y cảm thấy nửa mình trên vừa nhộn vừa tê, tựa như có hàng vạn con kiến chui rúc trong người y run lẩy bẩy, cổ họng phát ra những tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ.

Vân Nhạc lớn tiếng cả cười một hồi, buông năm ngón tay ra và xoay bàn tay điểm luôn vào âm đô huyết ở trước ngực ông già một cái, đoạn lạnh lùng nói:

- Người mau dẫn Liễu cô nương đi đến chỗ giam Thôi thiếu hiệp và hãy thả thiếu hiệp ra mau. Nếu người tự thị nội lực cao thâm mà định vận sức giải huyết thì tạng phủ của người sẽ rời khỏi nguyên vị, bẫy lỗ hổng sẽ chảy máu tươi ra ngay. Nhưng như thế người vẫn chưa chết đâu, người còn phải chịu khổ, xương cốt sẽ co rúm lại, người bé dần như đứa nhỏ. Chắc người cũng biết thủ pháp Tảo Âm huyết mạch lợi hại như thế nào phải không?

Ông già nọ vừa nghe Vân Nhạc nói vậy, hồn xiêu phách lạc. Vừa lúc đó Vân Nhạc lại nhẩy tới trước mặt năm người cùng đi với y, hai tay múa một hồi là năm người đó lần lượt kêu rú và ngã lăn ra liền. Ông già nọ lại càng sợ hãi thêm, bèn gượng cười nói:

- Liễu cô nương hãy theo lão.

Y vừa nói, mắt vừa ứa hai giọt lệ.

Thiếu nữ áo trắng thấy Vân Nhạc ra tay nhanh và huyền ảo như vậy, hai mắt lộ vẻ kinh ngạc, rồi vừa cười vừa nói:

- Không ngờ thủ pháp của ngài lại cao siêu hơn Ngọc đại ca của tôi nhiều.

Nói xong, nàng liền theo ông già nọ. Vân Nhạc vẫn đứng lại đó, trong lòng cảm khái vô cùng và nghĩ thầm: "Nàng coi Ngọc đại ca của nàng như thiên thần, đủ thấy chữ tình ảnh hưởng mạnh đến đâu"

Nghĩ đoạn chàng sực nhớ một mình thiếu nữ đi theo ông già kia, không biết có nguy hiểm gì không, nên rảo bước đuổi theo. Chàng vừa đi vừa nhìn bóng hình của thiếu nữ áo trắng, bỗng thấy bóng hình của Cố Yến Văn... Triệu Liên Châu... Giang Dao Hồng đều hiện ra phất phơ trước mặt. Chàng nhắm mắt lại, thở dài.

Tinh thần của chàng đang hốt hoảng, vừa đi tới một gian thạch thất, bỗng nghe thiếu nữ la lớn một tiếng, chàng giật mình và lấy lại bình tĩnh thì thấy thiếu nữ ôm choàng lấy một thiếu niên áo lam, gục đầu xuống vai chàng nọ khóc nức nở.

Thiếu niên đầu bù tóc rối, mặt mũi gầy gò, ai trông cũng biết ngay chàng bị giam cầm đã lâu. Ông già râu đỏ đã chịu đựng không nổi, tựa lưng vào vách đá từ từ ngồi sụp xuống đất, mặt lộ vẻ đau đớn vô cùng.

Vân Nhạc biết ngay thiếu niên đó là Thôi Thế Ngọc, liền mỉm cười lên tiếng nói:

- Liễu cô nương nay Thôi thiếu hiệp đã được thoát nạn, đáng lẽ cô nương phải mừng rỡ mới phải, còn việc tại hạ yêu cầu Thôi thiếu hiệp giúp đỡ, thì mong cô nương nói hộ trước cho.

Thiếu nữ nghe nói liền nín khóc, quay lại nhìn Vân Nhạc, mặt đỏ bừng, rồi rí tai Thôi Thế Ngọc nói nhỏ một hồi. Thế Ngọc gật đầu một cái, rồi bước đến cạnh Vân Nhạc cúi đầu vái chào:

- Được nhân huynh cứu giúp, đệ rất cảm ơn. Còn nhân huynh định sai bảo Thế Ngọc làm gì, cứ cho hay, đệ sẽ làm theo ngay.

Nói xong, chàng bỗng quay mặt nhìn ông già râu đỏ kia một hồi rồi cười nhạt tiếp:

- Không ngờ lão tặc cũng có ngày hôm nay.

Chàng vừa nói phi chưởng đánh luôn. Lúc ông già đã tối tăm mặt mũi, nên không hay biết gì để tránh né, không kịp kêu la, mồm đã phun máu tươi, gục xuống đất chết liền.

Thế Ngọc đánh xong chưởng đó, sắc mặt bỗng nhợt nhạt như mất hết máu vậy.

Vân Nhạc bèn móc túi lấy một viên thuốc đỏ như hổ phách, đưa cho chàng, mỉm cười nói:

- Thôi thiếu hiệp bị mỗi một lâu ngày, đáng lẽ không nên dùng sức vội, nay thiếu hiệp ra tay đánh tên lão tặc, khiến chân nguyên suy siêng rất nhiều. Viên thuốc này tuy không phải tiền đơn, nhưng có thể bổ nguyên khí, mong thiếu hiệp nhận cho.

Thế Ngọc cảm động vô cùng, giơ tay ra lấy viên thuốc bỏ vào mồm và đáp:

- Tại hạ cùng Liễu cô nương phải đi càn quét qua loa đã, vì trong động này còn khá nhiều dư đảng. Phải diệt hết những quân đó, mới khỏi sợ hậu hoạn. Mời Tạ thiếu hiệp hãy đợi ở đây giây lát tại hạ sẽ cùng thiếu hiệp đi Bàn Long Giáp ngay.

Vân Nhạc đáp:

- Hai vị cứ tùy tiện. Chúng ta tuy mới quen biết, nhưng đã coi nhau như bạn chí thân, vậy chúng ta nên xưng hô là huynh đệ thì hơn. Tiểu đệ ra ngoài động chờ hai vị.

Thiếu nữ vừa cười vừa hỏi:

- Ngài có thể ra được ngoài cửa động hay sao?

Vân Nhạc tủm tỉm cười và đáp:

- Vừa rồi, cô nương chỉ cho bí quyết Tiên Thiên Chính Phản Bát Trận Đồ, bây giờ tại hạ tự tin có thể ra khỏi động phủ này được.

Nói xong, chàng chấp tay chào hay người rồi giở khinh công lanh lẹ lướt ra ngoài động.

Vân Nhạc đứng chờ ở cửa động, nửa tiếng đồng hồ sau mới thấy thiếu nữ và Thế Ngọc, song song bước ra.

Lúc này Thế Ngọc đã thay đổi xiêm y, trông anh tuấn vô cùng, so sánh với Vân Nhạc có thể nói người tám lạng kẻ nửa cân.

Thiếu nữ áo trắng cũng tươi như hoa nở, mồm mỉm cười, cùng Thôi Thế Ngọc đứng tựa vai nhau, trông thật xứng đôi vừa lứa.

Vân Nhạc thấy vậy cũng phải tắc lưỡi khen ngợi và nói:

- Hai vị quả thật là một đôi giai nhân, tại hạ chúc hai vị trắng tròn hoa đẹp, bách niên giai lão.

Thế Ngọc lớn tiếng cả cười một hồi, còn thiếu nữ đưa mắt lườm Vân Nhạc tỏ vẻ xấu hổ.

Tiếp theo đó ba người vội tiến ra khỏi thung lũng, đi theo sạn đạo Kiếm môn, tiến thẳng về huyện thành Kiếm Các.

Vân Nhạc với Thôi Thế Ngọc rất tâm đầu ý hợp. Trong khi trò chuyện. Vân Nhạc mới hay vong sự của Thế Ngọc là bạn của Đăng Huy và cũng là một cao thủ trong võ lâm, nhưng đã quy ẩn từ lâu. Trước khi khuất núi, ông ta có nhờ Cạn Đăng Huy trong nom Thế Ngọc, nên Thế Ngọc coi Đăng Huy như sư phụ hết mực tôn kính.

Thiếu nữ áo trắng họ Liễu, tên Thúy Bần, là anh em bạn dì với con trai Đăng Huy. Nàng lên bảy đã mồ côi cha mẹ. Đăng Huy đem nàng về nuôi, coi nàng như con dâu chưa cưới. Nhưng Thúy Bần thấy Cạn Văn Long không được đoan chánh, nên nàng không có lòng yêu y chút nào.

Cũng vì thế, nàng ý gần gũi Văn Long. Do đó Văn Long càng khó chịu. Từ khi thấy Đăng Huy đem Thế Ngọc về nuôi, Văn Long thấy Thúy Bần gần gũi Thế Ngọc mãi, và hai người hình như có vẻ yêu nhau, nên Cạn Văn Long lại càng ghen tức.

Vì thế Cạn Văn Long mới dụ Thế Ngọc vào trong thạch thất để giam giữ. Y muốn để cho Thế Ngọc chết đói chết khát trong đó, như vậy Thúy Bần mới khỏi mê tình địch của y nữa. Nếu kế hoạch của y thành tựu sau đó y sẽ ép Thúy Bần phải thành hôn mới y. Lúc bấy giờ, dù Thế Ngọc chưa chết nhưng ván đã đóng thuyền, cả Thế Ngọc lẫn Thúy Bần cũng đành cam chịu.

Kế hoạch của Văn Long rất chu đáo, ngờ đâu bị một lời nói của Vân Nhạc mà hỏng hết cả, nên Thúy Bần mới lĩnh ngộ mà đi tìm Thế Ngọc. Vì vậy, giấc mộng của Văn Long cũng tan vỡ theo. Biết rõ đầu đuôi câu chuyện đó rồi Vân Nhạc lắc đầu thở dài một hồi.

Sạn đạo quanh co trên dãy núi Kiếm Môn, tuy rất hiểm trở nhưng phong cảnh lại đẹp tuyệt vời. Vừa đi Vân Nhạc vừa ngắm cảnh, trong lòng khoan khoái vô cùng.

Chàng liền nghĩ: “Nếu sau này ta trả được mối thâm thù, ta sẽ kiếm một nơi ở trong dãy núi Kiếm Môn này để quy ẩn sống ung dung nhàn hạ”

Ba người tiếp tục đi, từ Kiếm Quan đến huyện Kiếm Các, hơn tám mươi dặm đường nguy hiểm, mà cả ba chỉ đi có một ngày, Vào tới huyện thành, Vân Nhạc liền hỏi:

- Đệ còn một người bạn chờ ở khách sạn, người này năm xưa là ác đạo yêu tà, nhưng bây giờ đã cải ác hướng thiện, chẳng hay hai vị có vui lòng gặp y không?

Thế Ngọc mỉm cười đáp:

- Con người từ thiện sang ác thì dễ, mà từ ác quy thiện thì mới thật là khó. Người đó phải là đại trí đại tự mới có thể cải ác quy thiện như thế được. Người có nhân phẩm cao quý như thế, không muốn gặp thì còn muốn gặp ai nữa?

Dân cư trong huyện thành rất thưa thớt, nên phố xá cũng ít người đi lại.

Bọn Vân Nhạc ba người thủng thẳng đi vào một khách sạn có mái hiên lợp xúp. Khách sạn này Vân Nhạc đã trọ qua rồi, nên điểm tiểu nhị vừa thấy chàng đã nhận ra ngay, vội chạy đến vừa vái chào vừa nói:

- Thưa khách quan, khách quan họ Linh đợi ở đây một ngày rồi, không chịu ăn uống gì cả, hình như có vẻ lo âu lắm. Chắc đang lo an nguy cho khách quan cũng nên?

Vân Nhạc cảm ơn tiểu nhị một tiếng, lòng thắc mắc vô cùng, liền nghĩ: “Chẳng lẽ Linh lão sư đã gặp bọn Bành Hạo và biết chúng đã rời khỏi đây, nên mới lo âu như vậy chăng? Nếu vậy, kế hoạch của ta đã bị tan vỡ hết”

Điểm tiểu nhị đã lẹ chân chạy vào báo cho Linh Phi biết, nên khi ba người vừa vào tới sân trong thì đã thấy Linh Phi ra hành lang đón và mỉm cười nói:

- Thiếu hiệp đi đường mỗi mệt, trái lại lão phu thì lười biếng, ngủ trọn ngày.

Vân Nhạc ngược mắt nhìn, thấy mắt Linh Phi có vẻ không yên, mặt cũng có vẻ lo âu. Chàng đoán chắc Táng Môn Kiếm Khách thế nào cũng có tâm sự rất quan trọng, nhưng chàng không tiện hỏi ngay. Bốn người bước vào trong phòng, Vân Nhạc giới thiệu ba người

với nhau. Hàn huyền một lát, Vân Nhạc liền giục điểm tiểu nhị làm cơm mang lên. Linh Phi đưa mắt nhìn Vân Nhạc, thở dài và nói:

- Mấy ngày nay, lão bôn ba trong dãy núi và các thung lũng nhưng, xin lỗi thiếu hiệp, vẫn chưa tìm ra Bàn Long Giáp...

Vân Nhạc mỉm cười đáp:

- Linh lão sư khởi quan tâm. Thôi huynh đã biết Bàn Long Giáp ở đâu rồi, không những thế, cả người trong đó tên gì, Thôi huynh cũng biết.

Rồi chàng kể hết đầu đuôi câu chuyện cho Linh Phi nghe, Linh Phi vừa kinh hãi vừa mừng nói:

- Xin mừng cho thiếu hiệp đã biết rõ tung tích của kẻ thù, như vậy thù lớn thế nào cũng trả xong. Thảo nào năm xưa lão để ý thấy thái độ của Mục Vân rất lạnh nhạt. Trong lúc mọi người bàn tán việc vây đánh lệnh tôn không thấy y tán thành và cũng không phản đối. Không ngờ y lại có lòng bảo tồn lệnh tôn với thiếu hiệp.

Nói đến đây, y bỗng sa sầm nét mặt lại, thở dài một tiếng và tiếp:

- Chỉ tiếc là lão không thể đi cùng thiếu hiệp đến Thủy Vân Lăng để mục kích thiếu hiệp giết kẻ thù.

Vân Nhạc kinh ngạc nhảy bắn lên và hỏi:

- Vừa rồi, lúc tại hạ vào trong khách điểm, có nghe điểm tiểu nhị bảo lão sư sao có vẻ không yên, tại hạ vẫn không tin, nhưng bây giờ thấy sắc mặt của lão sư, quả thật có sự lo buồn gì đó. Chẳng hay lão sư có thể cho tại hạ biết mấy chặng để tại hạ cùng chia sót?

Linh Phi đang định lên tiếng, đột nhiên thấy điểm tiểu nhị bung mâm thức ăn vào, liền vừa cười vừa nói:

- Chờ cơm no rượu say rồi, lão sẽ thưa cùng thiếu hiệp. Bây giờ có nói ra cũng chỉ làm cho thiếu hiệp thêm phiền não một cách vô ích mà thôi. Thôi thiếu hiệp và Liễu cô nương là khách ở xa tới, lão phải tiếp rượu hai vị để làm tròn bốn phận của chủ nhân.

Thôi Thế Ngọc vội đáp:

- Tại hạ chỉ là một tên hậu bối mặt hạng, đâu dám để Linh lão sư tiếp đãi một cách trọng hậu.

Linh Phi lớn tiếng cả cười, rồi mời ba người ngồi vào mâm còn mình ngồi ở ghế dưới, rót rượu mời ba người.

Lát sau, Vân Nhạc lại nhắc đến chuyện cũ:

- Chúng ta đã làm bạn với nhau, thì phải coi nhau như anh em ruột. Linh lão sư có việc gì, cứ nói thẳng ra, để xem chúng tôi có giải hộ được không? Nếu Linh lão sư cứ chịu đựng một mình mãi sự lo âu, không chịu nói ra, thì chúng tôi ăn cũng không ngon miệng đâu.

Linh Phi gượng cười một tiếng và đáp:

- Nếu thiếu hiệp nhứt định đòi nghe thì lão đây đâu dám trái lệnh. Năm xưa vì hành vi của lão quá bất hảo, tất nhiên là lỗi của lão cả. Một lần tác quái tác ác, thì suốt đời rửa không sạch, dù thiếu hiệp có lòng giúp đỡ lão cũng không giám phiến lụy tới, vì lão sợ thiếu hiệp sẽ bị người ta chỉ trích là kẻ bất nghĩa mà thôi.

Vân Nhạc cau mày đáp:

- Xưa nay tại hạ hành sự, chỉ cần biết việc đó không trái lương tâm là đủ, mặc võ lâm chỉ trích sao. Sự thiện ác chỉ cách nhau đường tơ kẽ tóc.

Linh lão sư hay kể câu chuyện đó cho tại hạ nghe, để xem tại hạ có thể giúp đỡ được phần nào không. Nếu tại hạ không ra mặt giúp lão sư được, thì tại hạ cũng có thể ngầm ngầm giúp kia mà. Chẳng lẽ lão sư đã quên tại hạ có tiếng là người muôn mặt hay sao?

Nói xong, chàng lấy ra một cái mặt nạ da người mang lên. Linh Phi vẫn rầu rĩ:

- Lão quên sao được. Nhưng, điều này nếu nhờ đến thiếu hiệp trợ giúp cho, lão thẹn với lương tâm đôi chút, có thể thôi, bây giờ lão xin nói cho thiếu hiệp nghe.

Hai tháng trước đây, bảy đại tiêu cục liên hiệp, hộ tống một món trang sức quý báu giá trị liền thành. Trước khi lên đường, họ tuyệt đối rất bí mật và thận trọng, ít người trong hắc đạo biết tới, nhưng con đường đi khá dài, nên vài mươi ngày sau, tin tức đã lọt ra ngoài. Có hai nhóm lục lâm hay biết liền rủ nhau đuổi theo và chọn địa điểm để ra tay cướp đoạt.

Lúc ấy, lão đang làm khách ở Lũng Sơn tại biên giới Thiểm Tây và Cam Túc. Người hay biết tin đó đầu tiên là Thẩm Chấn Khuê, một tướng giặc ở Lũng Sơn, y liền rủ lão ra tay tương trợ. Lão đi tới Kiếm Kê Lĩnh thì chỉ thấy xác nằm ngổn ngang đều là xác của người trong tiêu cục cả. Vậy là đã có người tới trước và đã ra tay cướp đoạt món hàng đó rồi. Chấn Khuê tức giận vô cùng, và lại sợ bị gài bẫy, y bèn ra lệnh rút lui gấp. Nhưng trên Kiếm Kê Lĩnh, hình như vẫn còn có những tay cao thủ của tiêu cục ẩn núp. Nền dưới bóng trăng, chúng đã nhận rõ hình thức của lão.

Sau đó lão mới hay tin tiêu hàng đó không bị mất, mà tiêu cục chỉ bị giết mất mười chín người. Những kẻ ra tay giết người và định cướp của ấy đều mặc áo đen và bịt mặt bằng

khăn đen, nên không sao nhận ra được là bọn nào. Người trong tiêu cục chỉ biết bọn giặc đó võ công rất huyền ảo và trác tuyệt. Nhưng họ đã nhận là lão đã dựa vào việc giết người cướp của, nên hôm qua tổng tiêu đầu của Trung Châu tiêu cục là Khương Thân đã gặp lão trong núi Hạt Minh và hẹn canh năm sáng mai sẽ gặp lão ở miếu Võ Hầu, cách đây hai mươi dặm, để cùng nhau đối chất.

Vân Nhạc lớn tiếng cười và đáp:

- Quý hồ Linh lão sư không tham dự việc đó là đủ rồi. Như vậy, để tại hạ ra mặt giảng hòa hộ cho lão sư?

Linh Phi chưa kịp trả lời, ngoài cửa đã có một tiếng cười nhạt, và có người lên tiếng nói:

- Linh Phi, dù ngươi có khôn khéo đến đâu cũng không nào rửa sạch được tội lỗi. Người có tội mà không tự chịu lấy, lại còn xúi người khác đi nộp mạng hộ, thì không phải là hành vi của một đại trượng phu.

Vân Nhạc không chờ người đó nói dứt lời, đã nhanh như điện chớp, xuyên qua cửa sổ nhảy ra bên ngoài, thoáng thấy ba võ sư trạc tuổi trung niên đang đứng trên mái nhà.

Họ thấy Vân Nhạc phi thân lên trên mái nhà, rồi lẹ như chim các đã hạ chân xuống trước mặt họ.

Ba võ sư trung niên đó, thấy thân pháp của Vân Nhạc huyền ảo và thần hóa như vậy, lấy làm kinh ngạc. Quả thật trong đời chúng chưa hề gặp ai có khinh công kỳ diệu như vậy, nên tên nào tên nấy đều ngơ ngác nhìn nhau và mặt biến sắc.

Tạ Vân Nhạc ngắm nhìn ba người đó một hồi, rồi trầm giọng nói:

- Thị phi phải trái, thế nào cũng tìm ra được sự thật. Linh Phi đã nhận lời ba vị để canh năm sáng mai gặp nhau ở miếu Võ Hầu thì lúc ấy Linh lão sư sẽ có mặt. Ba vị tới đây dò dẫm lên lút như thế này, chẳng lẽ cũng là hành vi của người anh hùng hào kiệt sao?

Ba người nọ mặt đỏ bừng, rồi người đứng giữa lên tiếng đáp:

- Lời nói của các hạ nặng tựa chín đỉnh, chúng tôi xin vâng theo và cung kính đợi trước miếu Võ Hầu vậy.

Ba người bên quay mình phi thân đi mất.

Chưa tới canh tư, Vân Nhạc và Linh Phi đã đến miếu Võ Hầu. Hai người vào trong miếu, bên trong tối đen như mực, Vân Nhạc liền đánh lửa lên, thắp một ngọn nến. Tượng của Võ Hầu trông như người sống oai nghi vô cùng.

Chàng lại ngắm xem những thơ từ của các tao nhân du khách, viết ở bên vách một hồi rồi vừa cười vừa nói:

- Lúc này chắc còn sớm, chúng ta hãy tạm nghỉ ngơi giây lát vậy.

Chàng vừa nói tới đó, chợt thấy trước bàn thờ Võ Hầu có một cây nến đốt dở, liền rờ tay vào, thấy hầy còn nóng, vừa cười vừa tiếp:

- Cách đây không lâu, đã có người tới miếu này rồi.

Nói đến đó, chàng lại lắc đầu, tiếp:

- Mặc! Chúng ta cứ hầy chờ đến canh năm rồi định liệu.

Đoạn, chàng cùng Linh Phi ngồi xuống nghỉ ngơi, đột nhiên bên ngoài miếu có mấy tiếng rú vọng tới.

Tiếng rú đó rất cao, nên từ những núi xung quanh dội lại, nghe càng rùng rợn, kinh hãi.

Vân Nhạc quay lại nói với Linh Phi:

- Chúng ta ra ngoài cửa miếu, xem những người đó là những nhân vật nào.

Hai người liền phi thân ra ngoài miếu. Dưới bóng trăng hai người thấy trên một đồi cách đó không xa, có mười mấy cái bóng đen, đang nhanh như chớp nhảy xuống. Người đi đầu là một ông già, tuổi trạc ngũ tuần, hai mắt lóng lánh như mắt hổ, vẻ mặt giận dữ và quát lớn:

- Một mình bạn họ Linh phải thương mười chín mạng, chắc bạn cho là chưa xứng đáng, nên kéo thêm một tay nữa đến để chịu chết lây phải không?

Linh Phi nghiêm nét mặt đáp:

- Khương lão sư, nếu Linh mỡ sợ thì đã không tới, mà đã tới thì hầy không sợ. Linh mỡ chết, có tiếc gì đâu, chỉ e hung thủ chánh được ung dung ngoài vòng pháp luật thôi. Nếu Linh mỡ chết mà không nhắm mắt được, còn ngậm hờn nơi chín suối, thì quý vị nhẩn tâm sao đành.

Khương Thân có vẻ tức giận:

- Linh Phi, việc đã rành rành như vậy, người còn chối cãi sao được?

Đoạn, y dùng chưởng, nhắm ngực Linh Phi đánh tới sức mạnh vô cùng.

Đột nhiên Vân Nhạc tiến lên phía trước, che chở cho Linh Phi và giơ hữu chưởng ra khê đẩy một cái. Khương Thân cảm thấy như bị một sức mạnh đánh phải, loạng choạng lui về

phía sau mấy bước, kinh hải vô cùng. Vân Nhạc lại đưa mắt ngắm một người đứng sau y, rồi lớn tiếng hỏi:

- Tư Mã lão tiêu đầu, từ khi cách biệt đến giờ vẫn còn mạnh giỏi chứ? Chẳng hay lão tiêu đầu còn nhớ tại hạ không?

Tư Mã Trọng Minh đã nhận thấy thân pháp của Vân Nhạc, hình như quen lắm, nhưng Vân Nhạc đeo mặt nạ, nên lão chỉ nhận ra được tiếng nói mà thôi. Tuy vậy, đã nhớ ra là ai rồi, liền tỏ vẻ kinh hải vừa vui mừng liền nắm tay Vân Nhạc:

- Có thật lão đệ không? Lão ca đây nhớ nhưng chí chết!

Vân Nhạc kể tai Tư Mã Trọng Minh nói thắm một hồi. Tư Mã lão tiêu đầu ha hả cả cười và tiếp:

- Quỷ hồ lão đệ nói một lời, việc gì cũng có thể giải quyết ổn thỏa.

Nói xong, y quay lại bàn tán với bốn người kia một lát lâu. Khương Thân vội chạy lại chấp tay vái chào Vân Nhạc và nói:

- Đã lâu nghe danh của thiếu hiệp như sấm vọi bên tai, hôm nay lão được gặp thiếu hiệp, thật là may mắn vô cùng. Nếu thiếu hiệp vô cùng trợ giúp cho, chắc chắn thế nào việc này cũng xong. Khương mỗ xin đợi chờ các hạ ở miếu Võ Hầu.

Tư Mã Trọng Minh cũng chạy lại vái chào và nói:

- Lão ca đây may mắn được một cháu trai và một cháu gái đều đến nhờ ở sự mát tay của hiền đệ.

Vân Nhạc lớn tiếng cả cười:

- Nếu không ở đức lớn của lão tiêu đầu thì đệ có mát tay đến đâu cũng không sao thành công được. Như vậy lão tiêu đầu hà tất phải cảm ơn đệ làm gì.

Nói tới đó chàng lại tiếp:

- Tại hạ còn có việc cần phải đi ngay, mong ngày tái ngộ của chúng ta không lâu. Thôi xin chào quý vị.

Nói xong chàng cùng Linh Phi giở khinh công ra, tung mình đi ngay, chỉ thoáng cái đã mất dạng.

Trời mới tang tảng sáng, mặt trời chưa mọc, sương mù vẫn bao khắp mọi nơi, hai bên lề sạn đạo cây cao um tùm, lối đi càng rối thêm.

Bọn Vân Nhạc bốn người đang phi lẹ trên đường lát đá, vừa tới nơi đột nhiên ngừng lại. Thôi Thế Ngọc đưa mắt nhìn xung quanh một hồi rồi nói:

- Phải nơi đây rồi. Còn cái tên Bàn Long Giáp là do Mục lão sư tự tiện đặt lấy, nên dân ở quanh đây đều không biết. Cũng vì vậy Linh lão sư kiếm mãi không ra. Theo ý tại hạ thì, khi tới trước động phủ của Mục Vân lão tiên bối, chúng ta hãy tạm thời dừng để lộ mặt vội, cứ ẩn núp ở một nơi đợi chờ rồi thế nào bọn Bàn Hạo cũng tới. Lúc ấy Tạ huynh hãy nhảy ra tấn công. Phen này tại hạ phải diệt trừ cho được hai tên Hàm Anh và Cận Văn Long mới hả dạ. Mấy tên ấy võ công khá cao siêu, nếu để chúng tẩu thoát thì sẽ có rắc rối về sau. Chẳng hay theo Tạ huynh, ý kiến của đệ có chu đáo không?

Vân Nhạc ngậm nghĩ giây lát, rồi gật đầu tán đồng.

Thôi Thế Ngọc giơ tay chỉ giữa hai ngọn núi cách đó không xa và nói:

- Dưới hai ngọn núi kia chính là Bàn Long Giáp, nhưng lúc này đang bị mây bao phủ, nên chúng ta không thấy rõ. Xin quý vị đi theo sát tại hạ, vì khi xuống thung lũng, lối đi có rất nhiều rêu, trơn và khó đi lắm. Quý vị phải cẩn lắm mới được.

Nói xong, chàng dẫn đầu đi trước, xuyên qua bụi cây bách, tiến thẳng vào trong cốc khấu.

Bốn người dùng cả chân tay vịn bám vào những cành cây mà bò xuống bên dưới, càng xuống càng thấy ẩm thấp và sương mù bao quanh người. Dưới đáy thung lũng, đã lờ mờ thấy cỏ dại mọc khắp lối đi, bốn người khinh công cao siêu như thế mà cũng phải mò từng bước một.

Đi được nửa tiếng đồng hồ, Thôi Thế Ngọc bỗng khẽ nói:

- Tới rồi đây.

Vân Nhạc đưa mắt nhìn xung quanh, thấy dưới đáy cốc rộng, ước bẩy tám trượng, cửa hang động cách đó chừng ba trượng. Chàng lại ngược mắt nhìn lên phía trên, thấy hai bên vách núi cao chót vót, sương mây phủ kín không thấy mặt trời. Nơi đây quả thật ẩn bí vô cùng.

Thế Ngọc bèn lên tiếng:

- Bốn chúng ta chia ra làm hai tốp, ẩn núp trên cổ thụ, khi kẻ địch tới, ta sẽ thấy rõ và chúng ta có thể canh chừng cho nhau nữa.

Vân Nhạc đồng ý, liền cùng Linh Phi nhảy lên một cổ thụ ẩn núp trong bụi lá rậm rạp. Thế Ngọc và Thúy Bần thì ẩn núp trên một cây đối diện.

Lúc này, trong lòng Vân Nhạc hồi hộp khôn tả, thung lũng lại bên lặng như tờ, nên chàng nghe trái tim đập rõ như tiếng nhịp.

Thời gian trôi chảy từng phút một, bọn Vân Nhạc đột nhiên nghe thấy đằng xa có tiếng chân người bước tới, càng lúc càng gần.

Nghe tiếng chân, Vân Nhạc đã biết số người sắp tới không ít. Chàng vận sức vào hai cánh tay để chờ thời cơ thuận tiện tấn công, hai mắt tỏ vẻ cương quyết và mừng rỡ.

Giây phút sau, đã thấy một tên đầu đà búi tóc ngược tới trước. Vân Nhạc từ tư giơ hai tay và dùng ngón tay cái và ngón trỏ của mỗi một bàn tay, nhắm hai yếu huyệt ở hai bên ngực của tên đầu đà đó mà điểm tới.

Tên đầu đà không ngờ ở cành cây trên đỉnh đầu lại có người ẩn nấp, và y cũng không ngờ Vân Nhạc lại sử dụng thủ pháp Lăng Không điểm huyệt trong Hiến Viên Thập Bát Giải, mà chàng chưa dùng tới bao giờ để tấn công kẻ thù.

Môn điểm huyệt này đứng xa năm bảy thước cũng có thể điểm được huyệt của kẻ địch

Tên đầu đà đang đi, bỗng cảm thấy hai đầu vú lạnh và tê, thần trí mê man, ngã lảo ra liền. Tiếng kêu của thân mình y té xuống đất, làm vang động cả thung lũng. Trong đám sương mù bỗng có một tiếng quát hỏi:

- Tôn hiền đệ làm sao thế?

Tiếng nói chưa dứt, Vân Nhạc đã thấy Bành Hạo, râu tóc bạc phơ, mặt to mi rậm, phi thân tới nơi. Trông thấy kẻ thù, Vân Nhạc lửa hờn bốc lên ngàn ngọn, bên lẹ như chim cắt, chẳng nói chẳng rằng, nhảy xuống, tấn công ngay. Sức mạnh của thế công đó như vũ bão.

Bành Hạo vừa tới nơi, thấy tên đầu đà té ngã, biết ngay là có người đánh lén, bèn kêu thảm hai tiếng "nguy tai" kể y cảm thấy có một luồng gió lạnh ở trên đầu ìu xuống, long càn kinh hải, vội nhảy ra ngoài xa ba trượng, để tránh né. Đồng thời y cũng múa song chưởng, giở nội gia cương khí ra phản công trở lại.

Vân Nhạc vẫn chưa thu chưởng thế lại và như hình với hình tiếp tục tấn công theo. Hai chưởng lực va chạm nhau rất mạnh, khiến cát bụi và đá bay tứ tung. Cả hai người bị sức mạnh đẩy lùi về phía sau ba thước.

Trong sương mù, bọn Hàm Anh bảy người, đã nhanh nhẹn phi thân tới, thấy vậy kinh hải ngừng bước ngay.

Bành Hạo trưởng Mục Vân núp trên cành cây, nhảy xuống đánh lén mình, để bên mình mất tinh thần trước.

Tới khi y định thần nhìn kỹ, mới hay kẻ địch là một thiếu niên áo xanh, liềm ha hả cười và nói:

- Không ngờ Mục Vân lại ham sống sợ chết đến thế nên với những tiểu bối như vậy tương trợ giúp.

Mồm y tuy nói như vậy, nhưng lòng đã kinh hãi khôn tả, vì y thấy chuồng lực của thiếu niên đó, đã đánh tan hết cương khí hộ thân của mình. Xưa nay y vẫn tự phụ là không ai chịu đựng nổi một chuồng của y.

Vân Nhạc biết Bành Hạo chính là tên đầu sỏ bọn người đã vây đánh cha mình, nên chàng muốn giết cho kỳ được kẻ thù này ngay. Vì vậy, chàng không nói đến nửa lời, rút thanh nhuyễn kiếm Ô Kim ra, thanh kiếm này, từ khi mang theo trong người, chàng chưa hề dùng tới bao giờ. Mới thấy chàng gỡ thế kiếm thứ nhứt, Bành Hạo đã biết kiếm pháp của chàng huyền ảo phi phàm, nên càng kinh hãi thêm.

Bành Hạo định thần lại rồi quát hỏi:

- Người là ai?

Y chưa hỏi xong, Vân Nhạc đã lẹ làng, múa kiếm đâm tới. Thế kiếm của chàng, không gây chút tiếng gió nào, lúc sắp đâm tới trước ngực Bành Hạo, thanh kiếm bỗng tỏa ra vô số ngôi sao đen và nhắm các yếu huyệt của địch điểm tới.

Bành Hạo cả giận, vội vận nội gia cương khí vào song chuồng, đẩy mạnh một cái để phản công trở lại.

Chuồng lực của y quá mạnh như Bài Sơn Đảo Hải, khiến cát bụi bay mù mịt.

Bọn Hàm Anh định ra tay giúp đỡ y, nhưng thấy chuồng lực mạnh như vậy, đành lui ra ngoài xa mấy chục trượng để tránh né.

Bành Hạo tưởng chuồng của mình thế nào cũng đẩy lui được thiếu niên nọ, nhưng y có biết đầu Huyền Thiên Thất Tinh kiếm pháp và bộ pháp của Vân Nhạc là những võ học tuyệt thế trong võ lâm, nên y chỉ thấy hình bóng của Vân Nhạc thấp thoáng một cái đã mất ngay.

Y đang rùng mình sợ hãi, đột nhiên thấy có ba luồng gió mạnh lấn át tới, phá hết cương khí hộ thân của y, và có một bàn tay chộp luôn vào vai trái của y. Y vội ngồi sụp xuống tránh né và nhanh như chớp, gơ bàn tay lên định bắt cổ tay của thiếu niên nhưng y chưa bắt trúng, đã thấy bả vai lạnh buốt vừa bị mũi kiếm Ô Kim cắm sâu vào thịt. Vân Nhạc lớn tiếng cười như điên như dại rồi trầm mạnh thế kiếm xuống, cánh tay phải của Bành Hạo đã bị chặt lìa khỏi thân máu chảy như suối.

Dù sao công lực của Bành Hạo cũng rất tinh thâm nên tuy bị thương nặng mà y còn nhanh nhẹn nhảy ra ngoài xa ba trượng để tránh né, vội điểm huyết bế mạch, cầm máu lại. Nhưng y chưa đứng vững đã thấy Vân Nhạc như bóng theo hình đuổi tới. Y kinh hãi hầu như mất hết hồn vía, định lên tiếng hỏi xem đối phương có thù oán gì mà định kết liễu tánh mạng mình như thế?

Vân Nhạc đã định giết Bành Hạo, nên chàng vừa đuổi tới, đã giơ năm ngón tay trái ra, điểm vào các yếu huyết của kẻ thù liền. Bành Hạo giở hết các tuyệt kỹ khinh công ra để tránh né, nhưng y không thể nào tránh khỏi thủ pháp Hiên Viên Thập Bát Giải một món thủ pháp tuyệt thế, nên yếu huyết trên cánh tay trái của y đã bị năm ngón tay của Vân Nhạc chộp lấy.

- o O o -